

מסורת הש"ס

# כהן גדול פרק שביעי נזיר

## נו.

### עין משפט נר מצוה

[א] מ"י פ"ז מהלכות  
נזירות הלכה ז':

### פ"ה הרא"ש

ורשונה יין ומטמא למתים  
ותני עלה בד"א בנזיר  
מועטת אז די לו בק"כ  
ימים אבל בנזירות בת  
שנה אכל בקדשים אחר  
ב' שנים דא"א לגלח ב'  
תגלחות של ימי חלוטו  
וימי ספרו אלא אחר ב'  
שנים אכל בנזיר מועטת  
אחר ששים יום ושוטה  
יין ומטמא למתים אחר  
ד' שנים כדן נזיר מועטת  
אחר ק"כ ימים ואי ס"ד  
סלקי ימי ימי חלוטו  
מפני ליה בג' שנים ול'  
יום ואחר שנילה שנית  
לצרעתו לסוף ב' שנים  
יגלח תגלחת ג' לאחר ל'  
יום סמ"ז אם נזיר טמא  
הוא כך הוה דינו ואפי'  
אחר ד' ימים לתגלחת היה  
יכול לגלח ואם נזיר טהור  
צריך להמתין רק ל' יום  
לגידול שער. ואחר תגלחת  
שלישית ימתין שנה א'  
דשמא היה מוחלט וטמא  
וב' תגלחות הראשונות  
לצרעתו וב' לנזיר טמא  
ועד שילגח ויביא קרבנותיו  
נזיר טמא א"א לו למנות  
נזירות טהרה. אלא שימ'  
ימי צרעתו אין עולין לו  
כל עקר הלכך א"א לו  
לגלח תגלחת שלישית עד  
סוף שנה ג' כי שמא  
מוחלט ונזיר טהור היה  
וימי צרעתו לא עלו לו  
ועוד מתיב רב אשי אין  
א"א ימי טומאה.  
פ' טומאת מת שאין  
עולין לו מן המניין דכתיב  
והימים הראשונים יפלו  
וכיון דסותר את הקודמים  
כ"ש שאין עולין לו:  
ימי טומאתו מגלח ומביא  
קרבן אשש נזיר: ימי חלוטו  
מגלח לצרעתו ומביא קרבן  
מצורע: תאמר בימי חלוטו  
שאנו מבטל הקודמים  
כדדרשין לעיל פ' ג'  
מינים טמא נזיר למעט  
תגלחתו ויין שאינו סותרים  
אמרת מה נזיר בקרב  
ששערו ראוי לתגלחת נזיר  
שאם קיבל עליו נזירות  
בבית הקברות א' אינו  
ראוי לתגלחת טהרה שאינו  
מגלח ומביא קרבן טומאה  
בשביל שחבטו כדאיתא  
לעיל פ"ג אלא יוצא  
ומזה ושנה נזיר וטובל ומונה  
נזיר טהרה ימי חלוטו  
שאין שעריו ראוי לתגלחת  
נזיר טהרה שצריך לגלחו  
לצרעתו אינו דין שלא יעלו  
לו מן המניין ימי ספרו ד'  
ימים שבין תגלחת א' לב'  
מנין שאין עולין לו צ"ע  
אמאי לא אתי נמי בק"ו  
מגלח וקרבן שער נזיר  
שעריו ראוי לתגלחת נזיר

[א] ז"ל שער ראוי לתגלחת  
טהרה. וז"ל (תוס' ד"ה ומה.

ה"ג **אובל** בקדשים אחר ששים. דהיינו ציוס ששים ואחד דשני  
תגלחות ראשונות היו ציוס שלשים לאוקמינן אדאורייתא  
ומיהו לפירוש זה אוכל בקדשים ציוס ששים גופיה [כיון] לתגלחת  
ראשונה שלשים יום<sup>א</sup> א"כ תגלחת שניה ציוס חמשים ותשעה וצו  
כדלמרינן לעיל אם גילה ראשונה

ציוס שלשים מגלח שניה ציוס ששים  
ואם גלח שניה ציוס ששים חסר אחד  
י"א דהיינו ציוס חמשים ותשעה וצו  
ציוס יטבול ולמחרתו ציוס ששים יציא  
קרבנותיו ויאלל בקדשים ונמא  
לאוכל בקדשים ציוס ששים ואע"ג  
לחמך ששים [למחר] הבי נמי למרינן  
בפרק שני [נזירים] [לקמן כ: א] אוכל  
בקדשים אחר ששנה ימים ורואה לומר  
ציוס השמיני עלמנו וכן הוא דקמני  
וטומא יין<sup>א</sup> [לחמך ק"כ] היינו ציוס קכ"א  
דאע"ג לתגלחת שניה<sup>א</sup> ציוס שלשים  
ואחד דוק לשון מהרפ"ש: **וא"י** ס"ד  
בס"ק ד' ימי חלוטו תסני י"ה [בג']  
שנים וד' יום]. כלומר אחר שגילה שנית  
לצרעתו לקח שמי שנים יגלח שלישית  
לסוף שלשים ממה נפשך<sup>א</sup> אם נזיר  
טהור הוא<sup>א</sup> כך דינו שיהי עלו לו  
ימי צרעתו לשנה של נזירות [לכך  
חסדל] ואינו צריך להמתין רק שלשים  
יום גידול שער<sup>א</sup> [אכל] לגלח תגלחת  
נזיר טהור אחר תגלחת ל'<sup>א</sup> ימתין שנה  
לתגלחת רביעית דשמא מוחלט היה  
וטמא טמא<sup>א</sup> מת ושתי תגלחות

ראשונות לצרעתו ושלישית לנזיר טמא ועד שילגח תגלחת נזיר טמא  
אי אפשר לו לחזור ולמנות נזירות טהרה והיינו דפריך בשלש שנים  
ושלשים יום סגי דקך עולה החשבון אלא ש"מ ימי צרעתו אין  
עולין לו כל עיקר ולכן לא יגלח שלישית עד סוף שלש שנים דשמא  
נזיר טהור הוא ומוחלט היה וימי צרעתו לא עלו לו ונמא שאינו  
יכול לגלח עד סוף השנה: **ועוד מתיב רב אשי אין י"א אלא ימי**  
**טומאתו שאין עולין לו**. דכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו  
מנין ודין הוא ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן דהיינו אשם נזיר טמא  
וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן לרעהו אשם מצורע: לא אם  
אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אכל ימי  
חלוטו פשיטא לן דלא יסחרו הקודמין כדדרשין לעיל בפרק שלשה  
מינין [דף מד]. כי טמא נזיר למעוטי תגלחת ויין שאין סותרין:  
**ומה נזיר בקרבן ששערו ראוי לתגלחת נזירות**. שאם אמר הריני  
נזיר כשהיה צבית הקצרות שעריו ראוי לתגלחת טהרה שאינו  
מגלח ומביא קרבן וטומאתו<sup>א</sup> כדלמרינן לעיל בפרק שלשים [דף נז: א]  
אלא מגלח לסוף שלשים יום בשביל נזירות ואע"פ מן אין ימי נזירות  
צבית הקצרות עולין לו לנזירותו אלא כשיצא יתחיל למנות ימי  
חלוטו שאין שעריו ראוי לתגלחת נזירות טהרה שכן צריך לגלח  
בשביל צרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנין: **ימי ספרו**.  
לאחר שנמרפא שהוא מגלח כל שעריו ומונה (כל) שצעה ימים וחוזר  
ומגלח ואז הוא נזיר לגמרי מנין שאותן שצעה אין עולין לו מן  
המנין וקצת וקצת דמית בק"ו מנין צקצק ששעריו ראוי לתגלחת  
טהרה: [א] סקו<sup>א</sup> טומא תגלחת. והו כעין ימי טומאתו:

**אב"י** ימי הוב והובו ימי הסברו של מצורע. אמרי שאין טעונין  
תגלחת הרי אלו עולין: אילינא בנזירות מועטת כלומר שאין  
לו למנות רק שלשים יום משהתחיל צרעתו עד סוף ימי נזירות: והא  
צ"ע גידול שער. והיכי צ"ע למימר דימי חלוטו יעלו לו מן המנין  
לנזירותו דקמני תאמר בימי חלוטו אין מבטל בהן הקודמין ולכן יעלו  
והא צ"ע<sup>א</sup> דבתחילת צרעתו לא היה לו למנות אלא שלשים יום ונתרפא  
וגלח בתר גידולו צריך לחזור ולמנות שלשים יום בדצדצי משלשים יום  
לא הוי גידול שער: אלא לאו בנזירות מצורע שהיה לו למנות יותר  
משלשים יום כשנצטרע וכי גילה לצרעתו י' לו עדיין למנות שלשים  
יום ואי ס"ד דלמרינן ימי צרעתו יעלו לו מן המנין הרי י' לו עדיין  
גידול שער שלשים יום כעין מילתא דרב חסדא ממש וקאמר תנא  
קמא<sup>א</sup> דלא סלקי ליה וקשה לרב חסדא: **רבי ארי' ורבי אבא** משום  
מקדש וכל שומא מן המת שהנזיר מנא ע"ה חייבין ע"ה חייבין ע"ה חייבין  
ואל

**אוכל בקדשים לאחר ששים** (א) וטומא למתים לאחר ק"כ  
יום. שאילו [א] היה טמא ודאי ומוחלט ודאי היה צריך לגלח לאחר  
תגלחת צרעת ובסוף שצעה ימים לתגלחת<sup>א</sup> ימי ספרו מביא קרבן  
צרעת ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שצעה לתגלחת נזירות טומאה<sup>א</sup>  
ואח"כ למנות שלשים נזירות טהרה

מפני שהצרעת דוחה לתגלחת נזיר  
דמתן לקמן בלחך פירקין [דף נט: א]  
לתגלחת הנגע דוחה לתגלחת הנזיר  
בזמן שהוא ודאי ולא בזמן שהוא ספק  
ונמא אוכל בקדשים לאחר שצעה  
ימים וטומא יין ומיטמא למתים  
לאחר ארבעים וארבעה יום. אכל  
עכשיו שהוא טמא מספק ומוחלט  
מספק שאינו יכול לגלח תגלחת צרעת  
לאחר לפי שפניה דוחה לתגלחת  
הנזיר בזמן שהוא אכל הלכך שואל  
באוכל בקדשים לאחר ששים כו'  
כ"ד צ"ל לו לגלח תגלחת צרעת  
לאחר אומרים לו שמא לא היית טמא  
ולא מוחלט ואי אתה רשאי לגלח עד  
שלשים יום צ"ל לו לסוף שלשים [א] וצ"ע  
לשמות יין אומרים לו טמא היית ולא  
מוחלט ותגלחת ראשונה שפניה היא  
תגלחת טומאה ואי אתה מותר לגלח  
כל שלשים יום מפני שחלה עליו נזירות  
טהרה ועומד שלשים יום [א] ומגלח הרי  
ששים יום צ"ל לו לשמות יין אומרים  
לו מוחלט היית ולא טמא והללו שנים  
תגלחות ושפניה הן שתי תגלחות

כל צרעת ועכשיו צריך אתה להתחיל למנין נזירותך ועשה שלשים  
יום ומגלח הרי תשעים יום צ"ל לו לשמות יין אומרים לו שמא מוחלט  
וטמא היית ושני תגלחות הראשונות היו לשם צרעת והשלשית  
לתגלחת טומאה מעכשיו מתחיל נזירות טהרה וחוזר ומונה שלשים  
והרי הן מאה ועשרים יום וארבע תגלחות נמא אוכל בקדשים  
לאחר ששים יום ממה נפשך דתגלחת צרעת ודאי קודמת וכיון שביא  
קרבן צרעתו הותר בקדשים אכל צ"ל לו הותר עד לאחר מאה  
ועשרים יום כמו שפירשתי: **ופני עלה**. בתוספתא: **במה דברים**  
**אומרים בנזירות מועטת אכל בנזירות שנה שנה**. והיה שנתו כספק  
ומוחלט כספק ציוס ראשון של נזירות אוכל בקדשים לאחר [א] שני  
שנים דשמא לא היה טמא ולא מצורע ואינו אוכל כל שנה ראשונה  
עד סופה ובסוף שנה ראשונה י' לומר טמא היה ולא מצורע ומכאן  
ואילן מתחיל נזירות טהרה ואין מגלח עד סוף שנה שנית ועדיין י'  
לומר שמא מצורע וטמא היה ושתי תגלחות ראשונות לא עלה לו  
אלא לצרעת ותגלחת שלישית עלתה לו לנזירות וטומאה ומכאן ואילן  
מתחיל נזירות טהרה ואינו מגלח עד סוף שנה רביעית נמא אוכל  
בקדשים לאחר שמי שנים ממה נפשך עליו שכבר גילה שני תגלחות  
ותגלחת דצרעת קודמת בכ"מ כדלמרינן ונמא שותה יין ומיטמא  
למתים לאחר ארבעה שנים: **ואי ס"ד**. דנזירות מצורע מסלק סלקי  
ליה ימי חלוטו [א] דשהו ימי חלוטו עולין לו למנין נזירות טהרה:  
**סגוי ליה**. אלא מדאנו יכול לשמות צ"ל עד לאחר ארבעה שנים  
[א] ש"מ דאפי' בנזירות מצורע אין ימי חלוטו עולין לו מן המנין וקשיא  
לרב חסדא: **ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה שאין עולין**  
**לו מן המנין**. דכתיב (במדבר א) וכפר עליו מאשר חטא על הפס  
וקדש את ראשו ציוס ההוא ואח"כ והזיר לה' את ימי נזרו והימים  
הראשונים יפלו ומעכשיו התחיל להזיר לה' ימי נזרו לאחר שהביא כפרתו:  
**ימי חלוטו**. שאם [א] מצורע ומוחלט בתוך ימי נזירותו: מנין. סכ"ו  
שיהא מגלח לא [א] היו עולין לו מן המנין נזירות טהרה: (אם הקודמים).  
והואל ימי חלוטו אין סותר בהן את הקודמין יהו עולין לו מן המנין:  
**נזיר בקצב**. שזר הוא צבית הקצרות ששעריו ראוי לתגלחת נזיר  
כדלמרינן בהריני נזיר [א] [מגלח] (לעיל נז: א): **אין עולין לו**. ימי טומאתו  
מן המנין ואין סותר בהן את הקודמין לפי שאין לו קודמין. [א] ומי  
חלוטו כו': **ימי ספרו**. אותן ימים שכתב בהן וישב ממוחל לאהל  
שצעת ימים (ויקרא ד): **מנין**. שלא יהו עולין לו למנין נזירות טהרה:

מה  
ר' יהושע כל שומא מן המת שהנזיר מנא ע"ה חייבין ע"ה חייבין ע"ה חייבין  
מח. חז"ל ר' אלעזר. בגמ' דרש"י וכתו'.  
12. מיתב ציוס מתחיל וצ"ל כיון. 13. מיתב קמא מתחיל. 14. ז"ל ר' אלעזר. בגמ' דרש"י וכתו'.

[א] לקמן פ"ס. [ב] מוספתא פ"ו.  
[ג] ספרי פ' נשא. [ד] [מגלה]  
שנית דרש"י. [ה] דר' כ"ה:  
למנות שצעה דטומאה,  
[ו] שייך לע"ה.

### נוסחת הריב"ן

[א] שאילו היה היה טמא כו'  
ימי ספרו ולהביא קרבן  
ואוכל בקדשים ואח"כ למנות  
שצעה ימים דטומאה ואח"כ  
למנות נזירות טהרה:  
[ב] תלפלו בקדשים עד  
לאחר כו' צרעת חמ"ו  
לאחר: [ג] שלשים יום כו'  
טמא היית ותגלחת ראשך  
שפניה כו' [ד] ל' יום אחרים  
כו' והללו שתי תגלחות כו'  
ועשה שלשים יום כו' נזירות  
טהרה ומונה ל' כו': [ה] ימי  
חלוטו למנין נזירות טהרה  
תקני ליה בג' שנים ול' יום  
דאף הו גידול שער לאחר  
ג' שנים ותחיל ליה ימי חלוטו  
עולין לו למנין נזירות דטהרה  
אלא כו': [ו] לומר דלפני  
נזירות מצורע אין עולין לו:  
[ז] שאם היה מצורע מוחלט:  
[ח] אלא ימי חלוטו:

### הגהות הב"ח

[א] רש"י ד"ה אוכל וכו'  
ששים יום וטומא וכו'  
הלכך שואל ואינו אוכל  
בקדשים אלא לאחר  
ששים: [ב] ד"ה צנה  
דברים וכו' לאחר שתי  
שנים דשמא וכו' ושתי  
תגלחות הראשונות לא  
עלו לו: [ג] ד"ה ימי חלוטו  
שלא היה מצורע: [ד] ד"ה  
מנין וכו' לא יהיו עולין  
וכו' טהרה סכ"ו ואח"כ  
מה"ד תאמר בימי  
חלוטו וכו' והואל ימי  
חלוטו:

### גליון הש"ס

גמ' אין לי אלא ימי  
טומאה לעיל דף כ"ג:  
תוס' ד"ה אוכל בקדשים  
אחר ששים וכו' לאחר  
ק"כ יום היינו ציוס ק"כ:

### הגהות מהר"ב

[א] רש"י ד"ה וכו' ס"ד  
וכו' דשהו. מיתב דשהו  
מתחיל וי"ב דשהו ליה:  
[ב] תוס' ד"ה וכו' אין כו'  
גידול שער אכל. מיתב אכל  
מתחיל וי"ב אח"כ לגלח וכו'  
לכ"ל:

### הגהות התוספות

1. ז"ל בה"ס. 2. ז"ל ציוס  
שלשים. 3. ז"ל תנן. 4. ז"ל  
אע"ג דבתגלחות שניות.  
5. ז"ל ממה נפשך אם נזיר  
טמא הוא כך דינו ואפילו  
אחר שצעת ימים לתגלחת  
שניה יכול לגלח. ואם נזיר  
טהור כו'. 6. ז"ל טהור  
הוא מוחלט. 7. ז"ל כדי  
גידול שער ויכול לגלח כו'.  
8. ז"ל ואחר תגלחת  
שלשית. 9. מיתב טמא  
מתחיל. 10. ז"ל על טומאתו.  
11. ז"ל שכן חלוטו.  
12. מיתב ציוס מתחיל וצ"ל כיון.